

La socialització del virus

«No hauríem d'oblidar que en alguns indrets del món on havien contingut l'expansió del virus, ara viuen l'etapa més preocupant de la pandèmia»

L'acumulació de problemes que han alterat els plans de recuperació postpandèmica, especialment una guerra que sentim propera i que altera el subministrament de les principals fonts d'energia altera, encara més, la nostra economia domèstica ha desviat la nostra atenció fins a difuminar el coneixement de com evoluciona la pandèmia. Amb tantes dificultats al nostre entorn no hem escoltat prou les preocupacions de les entitats que agrupen metges dedicats a l'assistència primària sobre la decisió de permetre realitzar tasques laborals i socials als pacients amb simptomatologia lleu de la malaltia que ha estat protagonista d'aquests dos darrers anys, la Covid-19.

Des de demà no caldrà realitzar quarantenes d'aïllament dels pacients que presentin simptomatologia lleu, que podran viatjar en transport públic i anar a treballar si no els molesten *excessivament* els símptomes. No s'hauran de fer proves de laboratori ni test domèstic, no caldrà confirmar si és, o no, Covid-19, ni caldrà notificar-ho a les autoritats sanitàries. Només caldrà posar-se una mascareta que garanteixi una bona protecció dels companys i posar-se en contacte amb el seu centre sanitari si els símptomes empitjoren. Evidentment, els asimptomàtics també faran vida normal, ja que, en no fer-se proves als contactes d'un positiu, serà impossible detectar-los i no sabran que són portadors del SARS-CoV-2.

Després de tant temps de restriccions i de controls algunes persones se sentiran alleujades, alliberades. Les autoritats sanitàries poden intentar aquesta normalització per l'alt índex de pauta de vacunació completa i perquè alguns dels que s'han negat a vacunar-se han adquirit immunitat per haver passat la malaltia en alguna de les seves formes. La Societat de Metges Generals ho ha considerat un pas enrere i ha alertat de possibles risc de creixement de casos greus, ja que tenint instruments de diagnòstic que, a més a més, permeten diferenciar la Covid-19 de la grip A, de la grip estacional, del virus respiratori sincicial, o de la faringitis estreptocòccia, no fer-ho significa un pas enrere i retornar a la valoració de la simptomatologia com en els preàmbuls de la pandèmia.

Vivim en una part del món on hem disposat de totes les vacunes necessàries i en aquests darrers dies ha arribat la compra d'antivirals específics que ha comercialitzat, també, la farmacèutica Pfizer. Però no hauríem d'oblidar que en alguns indrets del món on havien aconseguit resultats interessants per contenir l'expansió del virus, ara viuen (en numero de casos) l'etapa més preocupant de la pandèmia: Nova Zelanda, Taiwan, la Xina, Japó, i el repunt de Suïssa, Àustria o Finlàndia.

L'autèntica desigualtat és la manca d'atenció sanitària, de logística, vacunes i medicació en general en els països pobres del món. La resposta no ha estat mai idèntica en les diverses parts del món, i a mesura que anaven passant els mesos la desigualtat s'ha fet incommensurable i la indiferència de l'anomenat món occidental, també. El canvi d'estratègia en el control de la pandèmia és arriscat però legítim. El que no ho és tant, és la manca d'explicacions públiques i de com s'actuarà en cas que la situació empitjori i tensi més els sistemes sanitaris que no han estat mai destensionats i que són lluny de retornar a la qualitat assistencial prepandèmica.